

JEDNODUCHÝ ČLOVĚK S KOMPLIKOVANOU POVAHOU

Je červencová neděle a slunce jako by bylo na obloze skryté za závojem. Ještě je světlo a po Champs-Élysées proudí tisíce lidí s trikolórami.

Všude kolem je modrá, bílá a červená barva.

Už tomu bude dvanáct let, co jsme vyhráli mistrovství světa, a pro mě je každý červencový večer podobný tomu v Berlíně. Stejně světlo jako tehdy, kdy se obloha zničehonic zbarvila do podivné modři.

Jenže Berlín je teď daleko a já jsem zavřený v luxusním hotelu v centru Paříže, jen pár kroků od Vítězného oblouku, a z okna svého pokoje pozoruju tu velkou francouzskou oslavu. Je léto roku 2018, léto mistrovství světa v Rusku, na které se Itálie nekvalifikovala, a mě pronásledují bláznivé útržky mých vzpomínek na minulost. Ale v ten slavnostní večer se necítím jako vetřelec, štěstí druhých mě spíš hladí po duši. Díky osudové souhře náhod jsem právě podepsal smlouvu

s Paris Saint-Germain a bydlím dočasně v hotelu, než si najdu byt, kde začnu svou novou životní etapu ve Francii.

Je trochu zvláštní, a zároveň velmi emotivní, pozorovat francouzské fanoušky, jak slaví svůj druhý titul mistrů světa. V podvečer porazili Chorvatsko a davy lidí proudí centrem města, zpívají a mávají vlajkami. Fotbal jsou oni, fanoušci, a my bychom bez jejich nadšení, bez radosti vítězů i úcty poražených vůbec neexistovali. Dnes večer jsem jako dítě, které sleduje dospělé, jak si hrají, ale už jen na krátkou chvíli. Nemůžu se dočkat, až znovu začnu. Nemůžu se dočkat, až si získám srdce nových fanoušků.

Během noci se oslava v ulicích mění a zpěv a skandování vystřídá zlověstný hluk výstřelů a výbuchů. Nemůžu usnout, a tak zpoza těžkých závěsů svého hotelového pokoje pozoruju kousek Champs-Élysées, která je doslova v plamenech. Hoří auto, sirény prořezávají noc a skandování nahrazují chaotické výkřiky.

Druhý den se v novinách dočítám, že mladí obyvatelé pařížského předměstí využili příležitosti vítězství jako záminky k tomu, aby se přesunuli do centra oslavovat. Situace se ale vymkla kontrole a následující výbuch násilí se stal protestem jedné z mnoha tváří Paříže, které tu spolu bok po boku žijí.

Mé první noci ve Francii jsou bezesné. Cítím směsici vzrušení a neklidu, ležím s otevřenýma očima a zírám do stropu cizího hotelového pokoje.

Rozhodl jsem se správně?

Dnes vím, že ano – udělal jsem správnou věc.

Do Paříže jsem se rozhodl odjet poté, co má smlouva s Juventusem vypršela.